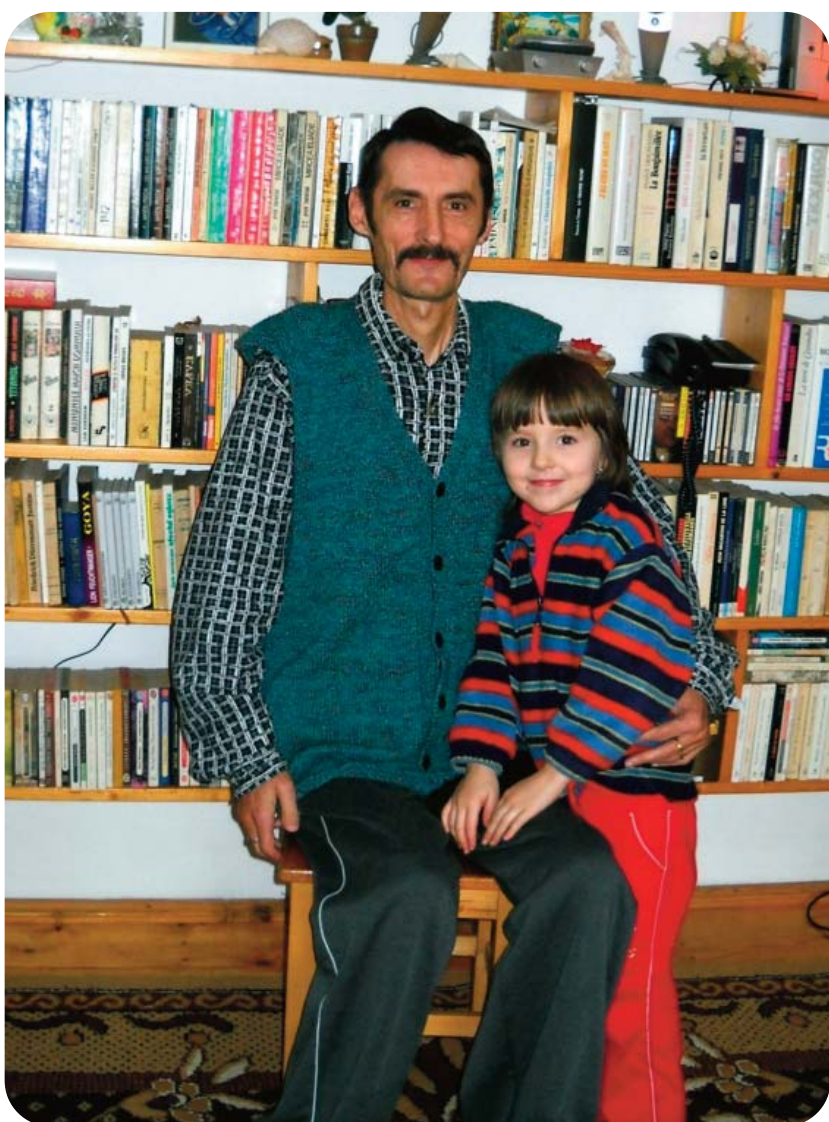

ADMR, 20 ANI DE EXISTENȚĂ

Speranțe, zbateri, supărări, dar „luminița” schimbării tot nu se întrezărește

...Parcă a fost ieri. Îmi amintesc perfect începuturile, deși au trecut două decenii. Ei bine, în această lună se împlinesc 20 de ani de la înființarea Asociației Distroficilor Musculari din România, cu sediul la Vâlcele, sau pe scurt - ADMR. Împreună cu vehicul colaborator și longevivul președinte dl. Stelian Schipor (în prezent purtător de cuvânt - la dorința sa - funcția de conducere fiind ocupată de d-na Maria Teodorescu) am purces la evocarea istoriei zbuciumate a organizației.

Apariția acestei structuri imediat după Revoluție a apărut ca o necesitate obiectivă, exprimând dorința numeroșilor pacienți aflați în scaune cu roțile din întreaga țară de a fi incluși cu demnitate și respect alături de semenii lor în noua societate care se făcea. Nu așa cum stătuseră lucrurile în vechiul regim, ce îi igonorase și marginalizase.

Grupul de inițiativă

Ca atare, a apărut un grup de inițiativă format din câțiva bolnavi inimoși, de pildă Maria Molnar, Ioana Toderașcu, dar și unele cadre medicale ale Spitalului „Radu Horia” din

Vâlcele, precum dr. Mihai Popescu, dr. Iulian Ionescu. Ei au înregistrat noua asociație la Tribunalul județean Covasna, obținând astfel personalitate juridică, funcționând și cu avizul Ministerului Sănătății.

„Drumul parcurs nu a fost deloc ușor, apreciază cu

obiectivitate dl. Stelian Schipor, privind la anii care au trecut. Mentalitatea majorității oamenilor nu s-a schimbat peste noapte, unele dintre vechile tare rămânând până astăzi. S-au depus eforturi considerabile din partea tuturor celor implicați în conducerea asociației, dar și a membrilor de rând. Să amintim doar câteva nume ale unor sufletești ce au fost aproape de noi: dr. Adriana Ghișoiu, dr. Iulian Ionescu, ing. Iulian Loloiu, Daniel Colcer, Florinel Sfartz, Grigore Lungu, Steluța Diaconu, Mihaela Nicolescu, Gheorghe Bratu. De-a lungul anilor s-au realizat o serie de contacte cu asociații din străinătate, am derulat programe împreună, s-au constituit filiale la Arad (președinte Mihai Fighir) și la Iași, (președinte Gheorghe Fighir).

Privind înapoi cu... obiectivitate

Ne-am implicat activ în construirea liftului de la Spitalul de patologie neuromusculară „Dr. Radu Horia” – una dintre marile noastre doleanțe, pentru că înainte eram cărați pe... brațe la etaj!!! De asemenea, am izbutit să achiziționăm un imobil în stațiunea Vâlcele, unde să ne desfășurăm activitatea în sezonul cald, dar care în prezent se degradează în interior din cauza frigului de peste iarnă. Nu mai vorbim de felurite dotări pe

care le-am făcut. Să mai spunem că avem un mijloc de transport, pentru a nu da decât câteva exemple din cele realizate în decursul acestor 20 de ani.

Noua echipă aleasă la Adunarea Generală Anuală a ADMR (în luna august anul trecut) are sarcina de a dezvolta noi programe pentru buna funcționare a asociației noastre.

Mulțumiri publice

Fiind la ceas de bilanț aş propune Biroului Director, ca la vară să se organizeze la sediul central de la Vâlcele o Zi festivă dedicată în întregime acestui eveniment deosebit de important – două decenii de speranțe, zbateri, înfăptuiri.

În încheiere, în numele meu și al colegilor cu care am muncit atâția amar de ani, aducem mulțumiri publice tuturor celor care au fost alături de noi, contribuind la absolut tot ceea ce asociația a realizat. Vă mulțumim, dragi prieteni. La Mulți Ani, ADMR!”

O tristă stare de fapt

Așa este, au fost multe năzuințe, încercări, realizări, dar și insuccese, supărări în rândul membrilor asociației. Starea lor de nemulțumire ni se datorează nouă, societății civile, autorităților centrale și locale, concetățenilor valizi. Pentru că implicarea a fost prea palidă, adesea formală.

O spun ca unul care cunoaște foarte bine situația încă de la înființarea ADMR și a încercat să reflecteze în zeci de articole și fotografii necazurile, adesea insurmontabile, ale acestor oameni greu încercați de soartă. Numai că indiferența, răutatea, lehamitea unor concetățeni sunt încă prea puternice atunci când vine vorba de persoanele cu dizabilități.

Așa că mult-dorita „Luminiță de la capătul tunelului” invocată mereu de guvernanți, tot nu se zărește ori doar... pâlpâie (și) pentru oamenii cu handicap. Iar dacă noi, cei sănătoși, ne descurcăm de bine de rău, puneți-vă măcar pentru o clipă în situația unui asistat, care în permanență (și toată viața) este neajutorat, rămânând dependent de cineva, de un fotoliu rulant. Cert e că, asemenea vorbe străbune, „Sătulul nu-l crede pe flămând!” Respectiv, cel valid - pe suferind.

Vai și amar...

Horia C. Deliu

